

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **M. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 stycznia 2015 r.

na skutek zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 października 2014 r. w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) nie uwzględnił wniosku skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem. Sąd Apelacyjny uznał, że przeprowadzone postępowanie wyjaśniające w tej kwestii nie potwierdziło twierdzenia skazanego, iż uchybienie terminu nastąpiło z winy obrońcy. Sąd ten powołał się na pisma adw. P. C. z dnia 23 września 2014r. (obrońcy z urzędu skazanego) oraz oświadczenie apl. adw. D. B., że skazany nie zgłaszał woli odwołania się od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego (wniesienia kasacji). W tej sytuacji Sąd Apelacyjny stwierdził, że skoro skazany zrezygnował *de facto* z wniesienia kasacji, to jego obrońca z urzędu nie składając wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem w trybie art. 524 § 1 k.p.k., nie zaniedbał swoich obowiązków, gdyż postąpił zgodnie z wolą osoby, której bronił w postępowaniu odwoławczym. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, że niedotrzymanie terminu zawitego nie nastąpiło z przyczyny niezależnej od

skazanego, co w świetle art. 126 § 1 k.p.k. nie daje podstaw do przywrócenia terminu.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił błąd w ustaleniach stanu faktycznego mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że *de facto* zrezygnował z wniesienia kasacji, nie zgłaszając wobec swojego obrońcy woli odwołania się od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego (wniesienia kasacji). W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku skazanego o przywrócenie terminu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Słusznie Sąd Apelacyjny w (...) uznał, że uchybienie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem nie nastąpiło z przyczyny od skazanego niezależnej i wobec tego nie została spełniona przesłanka z art. 126 § 1 k.p.k. do uwzględnienia wniosku. Z przeprowadzonych przez ten Sąd czynności sprawdzających wynika, że po wydaniu wyroku skazany nie wyraził woli jego zaskarżenia w drodze kasacji (oświadczenie obrońcy adw. P. C. i apl. adw. D. B.). Sąd Apelacyjny uznał te oświadczenia za wiarygodne. W zażaleniu skarżący twierdzi odmiennie, a mianowicie, że w rozmowie z apl. adw. D. B. przekazał mu swoją wolę co do wniesienia kasacji. W tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego – odmienne od stanowiska skarżącego – mieści się w granicach swobodnego uznania, gdyż brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości tych oświadczeń. Tym samym ustalenie faktyczne, że skazany po wydaniu wyroku nie domagał się jego zaskarżenia jest prawidłowe, gdyż nie obarczone błędem dowolności. W konsekwencji Sąd ten trafnie uznał, że uchybienie terminu do złożenia przedmiotowego wniosku nie nastąpiło z przyczyny od skazanego niezależnej, tj. zaniedbania obrońcy. Dlatego zasadnie odmówił przywrócenia terminu.

Jedynie dodatkowo należy zwrócić uwagę, że z chwilą wydania prawomocnego wyroku kończącego postępowanie, wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu nie miał obowiązku podejmowania dalszych czynności w sprawie,

w tym złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia tego wyroku (art. 84 § 2 k.p.k.). Pozostaje natomiast otwarta kwestia, czy skazany wiedział o takim ograniczeniu w działaniu obrońcy z urzędu. Jednak skazany nie stawiał się na rozprawę apelacyjną i ogłoszenie wyroku w dniu 8 maja 2014 r. W ten sposób pozbawił się możliwości skorzystania z informacji prawnej, jaką w wypadku stawiennictwa uzyskałby po ogłoszeniu wyroku od przewodniczącego składu orzekającego co do sposobu jego zaskarżenia (art. 100 § 6 k.p.k.). Niestawiennictwo oskarżonych na ogłoszenie wyroku czyniło bezprzedmiotowym takie pouczenie.

Z tych też względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.